

[Johannes Hansen.]

talelse angaaende overenskomstmæssig Betaling tilbagesendt 27 Ansøgninger, der for lavt kalkulerede med Spørgsmaal til vedkommende, om de ønskede Laanet, saa maatte Overslaget forhøjes med nogle Pr.“

— saaledes staar der, det skal formodentlig betyde Procent —

„og tilbagesendes til Udvalget i Løbet af 14 Dage.“

Det vil altsaa sige, at selv om der paa det givne Tidspunkt var truffet Overenskomst mellem Arbejdsgivere og Arbejdere, sender man Forslagene tilbage og siger til vedkommende: Hvis ikke Kalkulationen forhøjes med nogle Procent, saa er I færdige, saa kan I ikke faa noget Laan.

Det var i Aalborg Amt. Udvalget for Hjørring Amt siger:

„Udvalget har ikke tilbageholdt et eneste Andragende, fordi den aftalte Løn ikke er tarifmæssig. Den 11. November 1934 forhøjedes Arbejdslønnen ved Overenskomst mellem Arbejdere og Dræningsmestre her i Amtet med ca. 25 pCt. I Tiden fra 14. August 1934 til 11. November s. A. udarbejdedes en Del Dræningsplaner med Overslag efter den da gældende Løntarif. Da Udvalget 1. Januar d. A. genoptog Arbejdet og stod over for disse forældede Overslag, rettedes Henvendelse til de paagældende Laansøgere om, at Overslaget ikke kunde holde, da Løntariffen var hævet med 25 pCt. Alle Laansøgerne var indforstaaet hermed, saa Udvalget har ikke staaet over for at nægte Fremme af indkomne Andragender.“

25 pCt. er dog en Forhøjelse! Ja, man var indforstaaet dermed, for saa vidt som der nemlig blev sagt til de vedkommende: Hvis I ikke betaler den Løn, saa faar I ikke noget Laan. Det er en Kendsgerning, man ikke kan komme udenom.

Saaledes har man altsaa ført Loven ud i Livet, og højtærede Landbrugsminister, det var vel ikke Meningen. Jeg beklager, at den er ført ud i Livet paa den Maade, thi jeg er ikke uenig i den Betragtning, den højtærede Landbrugsminister gjorde gældende, at hvis vort Forslag blev gennemført, blev der ikke saa meget Grundforbedringsarbejde udført som efter den gældende Lov. Det er ganske givet; i saa Fald vilde det Beløb, hvorom vi har stillet Forslag, selvfølgelig heller ikke kunne slaa til, selv om man tager Fortrinsretten i Betragtning, det er jeg ganske overbevist om. Men jeg er, som jeg sagde i mit første

Indlæg, heller ikke sikker paa, at alt, hvad der er udført, er forsvarligt.

Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet sagde, at de Tal, der var nævnt som Eksempel fra Aarhus Amt, var taget ud af deres Sammenhæng, og at de skulde forstås saadan og saadan. Der blev nævnt en Bekostning af 1 710 Kr. for en Tønde Land, og der blev sagt, at det Arbejde blev ikke udført. Ja, hvorfor? Fordi Manden fandt det var for dyrt; det var Manden, der fandt, det var for dyrt, det var ikke Grundforbedringsudvalget. Men der er gennemført adskillige Arbejder med en Rentabilitetsberegning paa 1 200—1 300 Kr. pr. Tønde Land; og ingen vil dog vel paastaa, at det i al Almindelighed er forsvarligt at gennemføre Grundforbedringsarbejder til saa store Omkostninger som dem, der her er anført.

Derfor er det rigtigt, som Ministeren siger; at i det Øjeblik vort Forslag blev gennemført, vilde der ikke blive udført saa meget Grundforbedringsarbejde som efter den gældende Lov. Jeg vil gerne her indskyde den Bemærkning til det ærede Medlem Hr. Steen, at det virkelig er mit Ønske, det kunde blive gennemført. Jeg maa naturligvis takke det ærede Medlem Hr. Steen, fordi han trods Tvivlen dog vil tro det. Det er nemlig mit Ønske, at Arbejdet skal kunne fortsættes paa en fuldt ud forsvarlig Maade.

Nu siger den højtærede Landbrugsminister, at vi har ikke gjort saadanne Erfaringer, at der nu er Grundlag for at standse denne Lovgivning. Jo, det har vi, vi har gjort de Erfaringer, jeg allerede har givet Udtryk for, og jeg vil sige til den højtærede Landbrugsminister, at maaske har jeg forstaaet Ministeren forkert før — ikke ved Udtalelser her i Salen, men jeg tror, det nærmest var under Samraadet med den højtærede Minister, før Loven af 23. December blev vedtaget —, for da var det mit Indtryk, at den højtærede Minister mente, vi nu var kommet til Grænsen af en Lovgivning af denne Art, og jeg tror for øvrigt, det ærede Medlem Hr. Fibiger gav Udtryk for, at han havde forstaaet Ministeren paa samme Maade. Vi havde forstaaet paa den højtærede Minister, at vi var naaet til det Tidspunkt, hvor man maatte standse med en Lovgivning af den Art, i hvert Fald med saa store Tilskud, som der her var Tale om. Det, tror jeg, var Meningen, og derfor synes jeg, der var Grund til at tage dette Spørgsmaal op til en mere alvorlig Overvejelse, end man har gjort det inden for Socialdemokratiet; thi